

ЧАРОБНА КУЋИЦА НА ДРВЕТУ бр. 4

ГУСАРИ ОКО ПОДНЕ

Мери Поуп Озборн
Илустровао Сал Мердока

Превела
Милица Цветковић

мала лагуна

Наслов оригинала

Mary Pope Osborne
PIRATES PAST NOON

Text Copyright © 1994 by Mary Pope Osborne
Illustrations Copyright © 1994 by Sal Murdocca

Published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Random House, Inc.

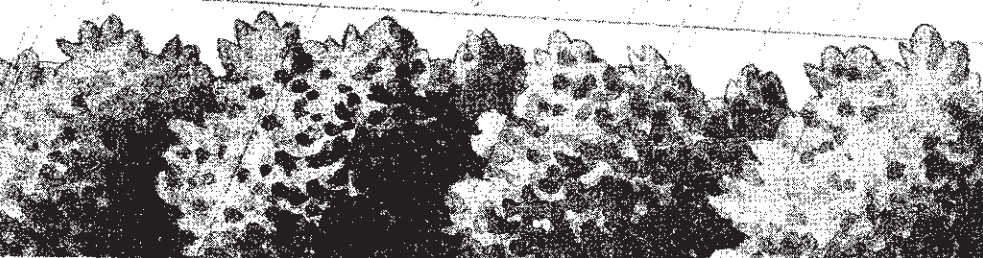
Translation Copyright © 2005 за српско издање, ЛАГУНА

Садржај

1. Прекасно!	9
2. Море јаркоплаве боје	19
3. Три човека у чамцу	24
4. Опак плен	29
5. Кидово благо	35
6. Китово око	41
7. Дува лахор	49
8. Копајте, пси, копајте	53
9. Тајанствени М	62
10. Поново благо	67

За Ендруа Ким Бојса

1

Прекасно!

Џек је зурио кроз прозор спаваће собе. Киша је непрекидно падала. И падала.

„На телевизији су рекли да ће стати до поднева“, казала је Ени, његова седмогодишња сестрица.

„Већ је подне“, приметио је Џек.

„Али морамо да одемо до кућице на дрвету“, побунила се Ени. „Осећам да ће тамо данас бити она особа М.“

Џек је гурнуо наочаре на место и дубоко удахнуо. Није био сигуран да ли је спреман да се сусретне с М. С тајанственом особом

која је ставила све оне књиге у кућицу на дрвету.

„Хајде“, наваљивала је Ени.

Џек је уздахнуо. „Добро“, пристао је. „Донеси наше кабанице и чизме. Ја ћу узети медаљон и обележивач за књиге.“

Ени је отрчала да донесе опрему за кишу.

Џек је отворио фиоку. Извадио је медаљон.

Био је златан. На њега је угравирано слово „М“.

Затим је узео обележивач. Био је направљен од плаве коже. И на њему је било исто онакво „М“.

Оба „М“ су одговарала слову које су видели на поду кућице на дрвету.

Џек је ставио медаљон и обележивач у ранац. Унутра је убацио и свеску и оловку. Волео је да записује све што је важно.

„Овде су нам ствари за кишу“, довикнула му је Ени.

Џек је подигао ранац и отишао доле. Ени га је чекала на задњим вратима. Обувала је чизме. „Наћи ћемо се напољу“, добацила му је.

Џек је навукао кабаницу и чизме. Затим је ставио ранац на леђа па изашао за њом.

Ветар је снажно дувао.

„Спреси се! Позор! Сад!“, викнула је Ени.

Спустили су главе и јурнули кроз кишу и ветар.

Убрзо су утрчали у шуму Жапчевог Рукавца.

Гране дрвећа су се љуљале и прскале воду на све стране.

„Бљак!“, негодовала је Ени.

Пљускали су кроз барице. Све док нису стигли до највишег храста у шуми.

Погледали су горе.

Ушушкана између две гране, стајала је кућица. Деловала је мрачно и самотно под олујним небом.

Са кућице су висиле морнарске лествице од канапа. Ветар је и њих носио.

Џек је помислио на све оне књиге горе. Надао се да се неће поквасити.

„Особа М је била овде“, изјавила је Ени.

Џек је задржао дах. „Откуд знаш?“, питао је.

„Осећам то“, прошапутала је Ени.

Дохватила је лествице и кренула горе. Џек је ишао за њом.

У кућици је било прохладно и влажно.

Али књиге су биле суве. Све су биле уредно сложене уза зид. Баш како су их оставили дан раније.

Ени је узела књигу о замку са врха једне гомиле. Она их је одвела у време замкова.

„Сећаш ли се витеза?“, питала је.

Џек је климнуо главом. Никад неће заборавити витеза који им је помогао.

Ени је спустила књигу о замку. Подигла је следећу.

Била је то књига о диносаурусима која их је одвела у еру диносауруса.

„Сећаш се?“, опет је питала.

Џек је климнуо.

Никад неће заборавити птеранодона који га је спасао од тираносауруса рекса.

Онда је Ени подигла књигу о старом Египту.

„Мијау“, рекла је.

Џек се насмешио. Књига о Египту их је одвела у доба пирамида. Црни мачак их је избавио из пирамиде.

„А ево књиге о кући“, казала је Ени.

Подигла је књигу у којој је била слика њихове родне вароши. Жапчевог Рукавца у Пенсилванији.

Џек се опет осмехнуо. Књига о Пенсилванији их је враћала кући на крају сваке пустиловине.

Уздахнуо је. Добро. Још су му преостала два важна питања.

Ко је био М који је ставио овде све те књиге?

И да ли витез, птеранодон и мачак познају ту особу М?

Коначно се Џек машио за ранац. Из њега је извадио златни медаљон и кожни обележивач. Спустио их је на под. Управо на оно место где је на дрвету бледо засветлело слово „М“.

Ветар је нанео кишу у кућицу.

„Бррр!“, стресла се Ени. „Данас није тако пријатно.“

Џек се сложио с њом. Било је превише мокро и хладно.

„Види.“ Ени је показивала на једну отворену књигу која је лежала у углу. „Не сећам се да смо оставили отворену књигу.“

„Ни ја“, казао је Џек.

Ени је подигла ту књигу. Загледала се у слику на корицама.

„Ауу, ово место изгледа супер.“ Показала је Џеку слику.

На њој је била плажа обасјана сунцем. Велики зелени папагај је седео на палми. А по мору је пловио брод.

Још једном је ветар с кишом ударио у кућицу.

Ени је показала на слику. „Волела бих да смо тамо, а не овде“, казала је.

„Да“, сложио се Џек. „Али где је то?“

„Прекасно!“, зачуло се крештање.

Џек и Ени су се брзо окренули.

На једној грани испред прозора кућице на дрвету седео је зелени папагај. Тачно онакав какав је био папагај на слици.

„Прекасно!“, поново је закрештала птица.

„Папагај који говори!“, узвикнула је Ени.

„Да ли се зовеш Поли?“

Изненада је зазвиждао ветар.

„О, не! Сад смо у великој невољи!“, повикао је Џек.

Ветар је дувао све јаче.

Листови су се тресли.

Кућица је почела да се окреће. Све брже и брже!

Џек је чврсто затворио очи. Затим се све
умирило.

Потпуно се умирило.

Џек је отворио очи.

„Прекасно!“, закрештала је Поли.